

Gegus Ida

MESE, MESE...

Hol volt, hol nem volt, volt a világon egy rengeteg nagy erdő. Abban a rengeteg erdőben ment, mendegélt üres tarisznyával a vadász. Haragosan szedte ráncba homlokát, mert egész nap még csak egy árva nyulacskát sem látott. Amint megy, meglát egy vadalmazfát s rajta egyetlenegy nagy piros almát.

– No, ezt a ritka szép vadalmazfát csak elviszem a kis fiamnak – gondolta magában –, s azzal fogta a puskáját és keresztüllőtte az almának a szárát. Az alma leesett a földre, szétpattant és a vadász nagy bámulatra kiugrott belőle egy icipici hófehér nyulacska.

Lekapta a válláról a muzsikáját és elkezdett rajta olyan szép nótát húzni, hogy az erdő valamennyi nyulacskája, meg madara odasereglett a hallatára és olyan vidám táncra kezdtek, hogy csupa gyönyörűség volt nézni.

A vadász álmélkodva nézte, nézte a nagy mulatozást s azt gondolta magában:

– Hej, ha én ezt a muzsikás nyulacskát elvihetném a kisfiamnak, nem lenne nálánál boldogabb gyerek a világon! De el is viszem, ha török-szakad! – s azzal lassan, nesztelenül közelített a nyulacska felé. Már éppen kinyújtotta a kezét, hogy megfogja a két nagy fülét, hát: hipp, hopp, volt nyulacska, nincs nyulacska, lett belőle karika.

Gurult, gurult a karika és futott szélnél sebesebben a vadász, hogy megfoghassa. Utol is érte. Már éppen rátette a kezét, hogy megmarkolja, hát: hipp, hopp, volt karika, nincs karika, lett belőle golyócska.

Gurult, gurult a golyó. Hopp, a vadász utolérte. Éppen rá akarta borítani a sapkáját, hát: hipp, hopp, volt golyó, nincs golyó, lett belőle egy ürge-fürge, mogyoróevő mókuska.

Az ürge-fürge mókus egy szempillantás alatt a legmagasabb fán termett és ott szökdösött egyik ágról a másikra. Aztán: hipp, hopp, úgy eltűnt, mintha ég nyelte, föld nyelte volna el.

Adta rossz mókusa, csak az én mesémet el ne vitte volna!

(Az Én Ujságom, 1902/49.)